

ЖАН СОЛОМОНОВ
ВРАЧКА ПО ВЕЧЕРНО ВРЕМЕ

chitanka.info

„Професор Макумба ще ви излекува от всичко!“, „Леля Клара никога не греши!“, „Любов, пари, здраве — ще ви отговоря веднага!“, „Мамаду Балуба разваля бели и черни магии!“, „Защита срещу уруки — само при Айша!“...

Едно на друго повече от петдесетина табелки, коя от коя по-пъстра, коя от коя по-обещаваща красяха малките палатки, кабинки или просто кътчета зад параван, поникнали като гъби след дъжд между двата ескалатора на партерния етаж в търговския център. По-добро място от това не може и да има. И не е необходимо да бъдеш ясновидец, за да го разбереш. Точно тук излизат асансьорите от подземния паркинг, тук са банкоматите, автоматите за кафе, за фото-минута. Всичко е тук. Затова и е винаги пълно — от седмица на Бразилската кухня, до наборно бюро за армията и жандармерията... Кого ли не съм виждал тук да си отваря супермаркет в супера? И изведнъж — цял отбор врачки, мамадута, ясновидци и пророци зарибяват ли зарибяват минаващите хора с проблеми. Дявол да го вземе! И това ако не е удар! Те вече и мъртвите си имат дертове. Нали скоро местиха гробището в нашия квартал и казаха, че който иска, да дойде и да плати, за да се направело необходимото, та какво остава за живите. Добре измислено... Пък и цените — под всякаква конкуренция. За десет евро — пълна картина на бъдещето ти! За тридесет — защита от лоши срещи. Пък за такива дреболии като любовна мъка или раздяла — въобще не си струва да се мисли сериозно. Само петдесет евро за една бърза магия над две бучки захар и мацето, дето те е оставило заради ония простак с дебел портфейл, вече те чака по боди у вас на дивана. Добавиш ли обаче още петдесет — до събота простакът ще катастрофира!

Сега — търпеж му е майката, защото нито една от будките не стоеше празна. А и неколцината „случайни минавачи“, които се разхождаха наоколо, че уж няма нищо, всъщност си бяха клиенти, които си чакаха реда. Зад символичната ограда — червен копринен шнур, карнавалът беше пълен. Белоликите се бяха потопили изцяло в романтичния гардероб на донските казаци: шалвари, шамии, пендари, дантелени фусти и огромни обеци. Останалите — всеки според натюрела си. Азиатците — главно като монаси от манастира Шаолин, африканците — всички мамадута с пера в къдравите косища, истинските цигани — фракове и смокинги, повечето с бръснати

черепи... Чудех се само кой е идиотът тук, но бързо си отговорих — никой! Това се нарича „закон на търсенето и на предлагането“. Който не може да разбере това — да върви да си строи комунизма. Ама къде ще го намери? Щом и в Куба вече тичат подир долара.

Както и да е — за гледане пари не искат, обаче попаднах в преса — една циганка в зряла възраст и още по-узрял корсаж и един мамadu едновременно ме засипаха с дъжд от предложения. Едва сварих да зърна с крайчеца на окото си надписа над входната арка: „34-ти фестивал на екстрасенсите — Париж 2005“. Е, щом е така, Париж си заслужава една магия. Ще дам и аз десет евро туристическа лепта. Щом като съм попаднал на толкова високо уважаван форум! Избрах, то се знае циганката! Знаем някоя и друга дума ромски от казармата, пък и ще съм в свои води. Какво ще търся при белите и черни магии на Вуду — зъб от пантера, глава от черен петел — я баста!

— Да ти познавам сичко, бащице. Да ти казвам за здраве, за любов. Защото една руса жена много любоф има за тебе! Само ще даваш първо малко пари на старата Айша — галеше нежно ръката ми циганката и ме гледаше премрежено през облачето дим, който се виеше от дългото ѝ цигаре. На масата пред нея — неизменното кристално кълбо, спиртник с джезве, карти за таро. Над главата ѝ ми се блещеше препариран бухал с фосфоресциращи очи, в скута ѝ мъркаше тлъста черна котка. Това животно дали не беше надрусано — да не мръдне нито за миг? А, живо било — опашката му прошава!

— Мога и куршум да ти отлея, само за петдесет евро, бате. Давай ръчицата, дясната. Да ти казвам първо за миналото, после ще ми намажеш ръката да ти казвам за бъдещето.

„Страшно племе са тия, дявол да го вземе — чудех се вече как да се измъкна. — И в Марсилия да отидеш, и в София пред Шератон, и тук, на две крачки от Айфеловата кула — все същата песен. Как се опазват такива, та никаква цивилизация да не ги лови? Ама тая ще има да взима!“ Извадих приготвената банкнота от 10 евро и я сложих на масата:

— Нанай парас, како! Нанай маро! (Маро беше хляб, ама нейсе.)

— Има парас бате, има — взе съвсем нежно да гали ръката ми ромката. Ама тия наистина ли не предлагат и други услуги? Защото като ѝ гледам маниерите и с тая пусната завеса. Ха, ама тя взе и да ми целува ръката.

— Ти си българин, бате. От София си! Завършил си 34-та гимназия. Кумата ти се казва Копи. Беше журналистка. Искаше по едно време да те жени за една Мария, ама ти си взе една даскалица от твоя курс... да ти познавам още нещо бате, ама ще даваш още десет евро!

— !?!?

— Тогава ще ти дам домашния си адрес да прием довечера една чаша заедно — мина на български врачката и ме бодна с карфичка по дланта, дето преди малко я целуваше. Реакция абсолютно правилна. Шокова терапия, за да дойда на себе си.

— И сега ли не ме позна бе, идиот с идиот. Минка Коларова нищо ли не ти говори! Бяхме си гаджета преди хиляда и сто години!

— Мики!? — прехапах си езика. — Как да те позная след толкова време! Пък този грим, с тези парцали?! А това с игличката, част от програмата ли е?

— От твоята, да! Или си забравил как ме заряза. И това не са парцали, а сценичен костюм. Всичко е чисто, купено от „Кило Шоп“, естествено. Както виждаш, номерът минава. За колко време си в Париж?

— Два-три дни мога да остана. Придружавах тази сутрин две семейства за срещата им с адвоката, който ще ги представлява пред ОФПРА. И понеже е петък — значи съм тук до неделя вечер.

— Ако искаш, можеш да спиш вкъщи. Хотелите тук са безбожно скъпи, пък и така ще те запозная с дъщеря ми. Не бой се, не е от тебе. Иначе нямаше да ти я покажа. От французина е. Какво реши? Ще дойдеш, нали. До довечера. Вземи ми картичката. Не тази, бе, тя е за клиенти — засмя се Мики с топлия си алт, който така добре познавах. Май че гласът на жените остарява последен. — Тази, която ти подавам. Най-близката спирка на метрото до нас е „Плас Д’Итали“. Осем часа! Не закъснявай, моля ти се. Хайде сега, разкарай се, че имам клиенти. То ако разчитам на тебе...

— До довечера, Айша.

Оказа се, че Мики си бе свила гнезденце в един от добрите квартали. Сградата също не приличаше на панелните общински жилища. Това да беше само от врачуване? Но докато се месех в това, дето не ми е работа, асансьорът ме стовари на третия етаж и трябваше някак да взема в едната си ръка букета червени рози и бутилката „Сент Емлийон“ (евтина реколта, аз да не съм милионер), за да позвъня.

— Добър вечер — пропя на български с нежен френски акцент едно момиче, което можеше да бъде само дъщеря на Мики или нейна холограма отпреди тридесет години и подаде свойски буза за обичайните целувки.

— Добър вечер. Търся госпожа Коларова, но по всяка вероятност вие сте нейната дъщеря.

— Да, да — пропя отново „Мики“ от моята младост. — Аз съм дъщеря ѝ Маржелен, но всички ми казват Маржи. Влезте, чакаме ви. Мама много ми е говорила за вас.

— Значи познавате само лошите ми страни.

— Щото ти си имал и добри, така ли? — изкикоти се отвътре Мики с най-младежките струни на гласа си. И не съм госпожа Коларова, а мадам Ла Рош! Бях госпожица Коларова, колкото и да се правиш, че не си спомняш.

— Боже, Мики, не си мръднала — огледах с разбиране преливащата ѝ фигура в черна опъната рокля и бели перли около шията. — С Маржи сте като две сестри! И все така елегантна!

— Комплиментаджия си беше, такъв си и остана — ръгна ме в корема Мики–Айша. — Ти обаче си одъртял. Ако сега ми предложиш да се оженим — ще ти откажа!

— Жалко, Мики. Вземи все пак розите. Иначе ще трябва да ги поднеса на Марджи!

— Само посмей! — блеснаха в очите ѝ няколко искрички, който също така добре познавах. — Ще те натиря вед-на-га!

Разменихме няколко поведнали от годините целувки. Има ли нещо по-тъжно от среща на бивши любовници? Психолозите винаги ни уверяват, че всяка възраст си имала своя чар, своите удоволствия. Безусловно, но сравнението е доста обезнадеждаващо.

— Мамо, масата е сложена — пропя отвътре познатият гласец. Просто галеше ухото. Представям си каква блъсканица от ухажори имаше около нея.

— Ще вечеряме френска кухня — примирително вдигна рамене Мики. — Дъщеря ми израстна като истинска францужойка — вечно е с някакви екстравагантни диети. Само като направя баница, забравя всичките си диаграми и режими. Но не се плаши, за нас съм приготвила нещо по-нормално. Хайде, идвай, че умирам от глад.

След вечеря някакъв небръснат хлапак в пълен траур — черен каскет, черни джинси и черно яке подаде нацвъканата си с гел глава в салона. Докато огледам пиърсинга по ушите му, Маржи вече го избута с целувки в антрето. „Леката им нощ“ чухме почти пред захлопнатата врата.

— Зет ти ли е това?

— Казва ли ти някой? Единствената ми грижа е да следя да не си забрави хапчето. За презервативите — в училището имат автомат. Карат малко лудо из този град. Виж, от това ме е страх!

— Хайде, хайде, Мики. Само не ми казвай, че не помниш стария „Москвич“ на баща ти. И като нямахме пари за бензин, доливахме нафта и една супена лъжица нафталин, за да вдигнем октана.

— О, и още как помня. Нали ти го сипваше! После баща ми си скубеше косите в гаража и все се питаше какво му става на тоя проклет карбуратор. Но движението тук не е като в някогашната София. Пък и „Пежото“ на тия хлапаци не е „отмъщението на Хрушчов“. Абе, Бог да ги пази!

— Религиозна ли си станала?

— Ами! Жест на майка. Какво друго ми остава?

— Слушай, я да дръпнем пердето и да ми разкажеш. Къде се спаси ти така изведнъж?

— Чак пък изведнъж! Напротив! Изпипах си всичко. Аз обичам да си изпипвам нещата. Нали знаеш.

— Знам, е и?

— Ами с френския от Езиковата станах преводачка в „Хемус“. Освен другата им дейност, там имаше и лов. Не за всички, разбира се, За тези с твърдата валута. Водехме чужденците из Рила и Родопите да стрелят по дивеч. Отгледани животни имаше в тези резервати. Българи там рядко се мяркаха. И както се случва в сантименталните романчета, в Пепеляшка се влюби един приказан принц. Носеше ми подаръци от Кореком, вечери край камината в ловджийските хижи. И понеже ти вече ме беше чупил... На другата година той пак дойде. Показа ми снимки на къщата си, на семейството си. После ми изпрати покана за гостуване. Пфу-у, минах през иглени уши, докато си изкарам паспорт. Нали всички преводачки бяхме на специален режим!

— Така ли? Нямах идея!

— Ама разбира се, откъде ще имаш? Хайде да не се правим на абдали помежду си, а. Та в Париж прекарах чудесно. Морис, бившият ми мъж, веднага ми предложи да остана там, но как? Имах майка, баща и сестра в България! Точно си давах сметка какво може да ги сполети. Роднини на невъзвращенка! Затова се върнах с една торба подаръци за всички. И Морис започна да идва всяко лято. Вече не само на лов, но и на море. Междувременно завърших филология с отличен. Другарят директор Коларов се пенсионира. Мама имаше още година и нещо. Сестра ми се хвана да илюстрира детски книжки и списания, така че си взе хляба в ръцете. Тогава реших да замина за голямата средиземноморска екскурзия, която правеше по това време „Орбита“ за добрите комсомолци. За там нямах никакъв проблем. Освен това капитанът събираше паспортите на всички пътници и ние ходехме под строй или с автобус из града. Маршрутът беше с кораб: Варна, Истанбул, Пирея, Атина, Ливорно, Марсилия, Монте Карло. От Монте Карло със самолет — за София. Чудо пътуване. При това не беше скъпо. Само две хиляди лева на човек и петдесет долара джобни пари.

— Това правеше заплатата ми за една година, чисто!

— Да не мислиш, че не знам. Но ние имахме добри заплати и още по-добри бакшиши. Та слушай, тъкмо съм се разприказвала. Заминах с една колежка, Руми. Помня в Ливорно тя си беше харесала една рокличка от кошовите, но като си преброи парите, се отказа. Купих я уж за себе си, но с един номер по-голяма. Когато стигнахме в Монте Карло, вечерта преди връщане я оставих леко до леглото ѝ. После излязох да изпуша една цигара на терасата към улицата. „Физкултурникът“ на групата пиеше с някакви типове на бара и не ме видя да излизам. После по стълбите, по стълбите и след пет минути бях пред музея на Жак-Ив Кусто, където Морис беше паркирал „Ровъра“ си. Имах в якето си само дипломата си и снимките на нашите. Беше ми писнало от оная България.

— Мога да си представя! Всъщност Руми излезе мъжко момиче. Показа ми роклята и каза, че е подарък от тебе. Друго — нищо!

— Браво на Руми! Не съм я виждала оттогава. Адресът си не дадох на никого! В къщи се обаждах само от улични автомати и то винаги от други градове, не от нашия! Ожених се за Марсел Ла Рош и животът ми започна да тече равен и скучен като магистрала през пустинята. Знаеш ли, че колкото и да изглежда невероятно, французите

в семействата си, особено буржоазните, са по-големи провинциалисти от баба ми в Стара Загора. Сутрин трябваше да стана, да му приготвя закуската и да го изпратя до вратата. Закарвам децата на училище — Жан-Пиер и Маржи, по-малката. После със свекърва ми пием кафе без кофеин, другото е „много вредно за кожата“ и уточняваме какво ще се готви за обяд и вечеря. Пазар, чистене, ако времето е хубаво — грижа се за цветята си на двора. Понякога плета или си бърбря с някоя съседка. Дните се нижат сиви и убийствено монотонни. През седмица-две за уикенда или някой от колегите на Морис ще ни покани на гости, или те ще дойдат. Всички сухари и старчоци като него. Какво искаш? С мъжът ми имахме двадесет и три години разлика! Жените им — гъски. Избутали гимназия, с което страшно се фукат, и приказките им само за едно и също: „Как са децата, какво са готвили, какво са гледали снощи по телевизията, какво са си купили, къде ще ходят през ваканцията!“ Да полудееш не, ами отгатак! Да си призная отначало този осигурен живот ми се струваше рай. Но после малко по малко очите ми се отвориха. Живеех в клетка, макар и позлатена. Тулуза е великолепен град, а аз даже не го и познавах. Поисках да си намеря някаква работа, но жената на г-н Ла Рош не може да работи каквото и да е! Освен това на всяка крачка все се намираще някой да ми каже: „Това не е прието. Това не е в традициите на семейството.“ Или по-лошото — „Защо не се опиташ да се откажеш от този си навик?“ Личен живот вън от двора — никакъв. А господинът винаги си имаше по някаква млада мацка за разтуха. Вие мъжете сте такива — обичате ни само докато сме млади. Да ти кажа ли? Пукаше ми за това. Да не съм се омъжила за голямата си моминска любов, я! Но всичко заедно. И един ден чашата ми преля.

— Ама стига си скимтяла, моля ти се. От един час не си престанала да се оплакваш. Я виж само какъв апартамент ти е остави твоят Морис. Само не ми казвай, че си го купила с леене на куршум или с гледане на кафе. Общо взето имам представа за цените на имотите. Кажи по-добре как успя да се разведеш така благоразумно.

— За това ще питаш бившия ми мъж. Ха-ха-ха. Мисля, че се съгласи да ми остави парижкия си апартамент само и само да не тръгнат приказки, че е оставил жена си и дъщеря си без покрив на улицата. Имам право също така на издръжка за Марджи и на някой други дреболии. Виж, нормално е да е така, но той го направи само от единия гол снобизъм. Много го е грижа за името си в обществото. Да

видят всички колко е благороден. И за да се махна от Тулуза. Жан-Пиер остана при него с мое съгласие. Сама жена трудно ще възпита момче. То има нужда от баща и мъж. Виж, без Марджи не мога. Тя ми е малкото котенце. Нали е много миличка?

— Сладкишче. Истинско бижу...

— Стига си я хвалил, че ще те натиря — чукна чашата си в моята Мики и гаврътна на екс. Последвах я машинално. Жалко само за хубавото вино. Но спомените са за това. Да се преглъщат.

— Няма ли да разкажеш по-подробно за развода, или не ти се ще? Какво стана след като ти „преля чашата“?

— А, разводът ли? Само не си мисли, че ми беше лесно. След тринадесет години охолство и абсолютна сигурност да започнеш отначало. Пък и вече не бях на двадесет и пет. Та върна се една вечер той уморен, сериозен и приветлив като гробар. Той и иначе не беше кой знае какъв веселяк, но след „командировка“ семейният уют винаги го отегчаваше до смърт. Седнахме в салона да се видим и аз, като си сипах един голям арманяк по български му хвърлих всичко в сурата!

— Какво, за мацките в командировките ли?

— Ами, ами. За нас, за мен. Че след всеки лов, когато съм ги придружавала, съм писала рапорт до шефката си за това кои са били, какво са говорили, какво са вършили и прочие. Че съм била комсомолски активист и съм се съгласила да се омъжа за него само и само за да изляза от блатото на тодорживковщината. Че е приятен и грижлив, но няма нищо общо с идеала ми за мъж. Че съм лягала с него само по задължение. И още, и още... Кой би могъл да преглътне всичкото това? Ти би ли?

— И половината щеше да ми е много. Но той! Как не ти тегли едно бренеке? При всичките му пушки.

— Не е такъв човек. Познавам го като джоба на джинсите си. Първо ме помисли за пияна. После за луда. Чак като му припомних някой случки и реплики от миналото ни в България, се хвана за сърцето. То винаги му е създавало проблеми. Викнах веднага домашния лекар и цяла седмица седях до леглото му полужива от страх, ама какъв страх. В края на краищата исках само да се разведа, а не да направя децата си сираци. Наистина му беше дошло много. Не ти ли казах, че беше електронен инженер в самолетните заводи. Ако

историята се беше разчула за кого се е оженил, сега той щеше да е мадам Айша.

— Наздраве, Мики — какво ли друго можех да кажа? — А за врачуването. Как ти дойде на ум?

— Неволята учи. Издръжката от Морис не е вечна. Завърши ли Марджи — край. Когато дойдох тук, в Париж, както се бяхме разбрали, срещнах една жена от Мелник — Рада. Две българки. Сами. Станахме си симпатични. Рада на майтап се представяше за наследничка на мадам Солей — парижката баба Ванга. Беше си купила едно книжле и като се съберяхме, все ни правеше разни магии и заклинания. Така от вечер на вечер идеята ми се избистри. Пък и виж само колко литература за магьосници съм натрупала в библиотеката си. Тук продават всичко. Имам си и джаджите с упътването за употребата им. Абе аз съм вече професионал, ти за каква ме мислиш.

С Радето се записахме за проба в един такъв панаир като сегашния. Да се изпробваме и малко да се пооткъснем от проблемите си. Да сменим въздуха, както казват тук. Беше надолу в Грас — градче, забутано в Миди. Но хората от народа са навсякъде еднакви. Вярват в поличби, в лоши и добри цифри, в лоши срещи. С парите от печалбата спретнахме купон за приятелките. Щях да се спомина от смях, като им разказвах за първите си клиенти. Да знаеш, че французите са чалнати на темата любов. Особено жените. И суеверни, суеверни. Помня един мъж ми каза: „Госпожо, аз не съм суеверен, защото това носи нещастие!“ Представяш ли си? И го каза съвсем сериозно на всичкото отгоре. Разбира се, никой интелигентен човек няма да дойде да му бая, защото жена му го е украсила с такива рогца, че вече не може да влиза в метрото, без да се навежда. Но простоватият! Или рецептата ми за предпазване. Предлагам пълна защита срещу всичко лошо, което може да му се случи на човек. Нещо като генерална ваксина. Бетон арме. Пък и откакто се разчу, че врачката на Берлускони била българка, качих двойно цените и хората плащат с радост. Нали сме рода с нея, ха-ха-ха. Голяма работа е твоята бивша Мики. Голяма! Ама и данъците ми?! Също като на перипатетисиентките. Хайде да не казвам к..., че е лоша дума. Като не могат да ни броят клиентите — блъскат най-високата тарифа. После докато сваля до една нормална сума, ми отива един пълнител на химикалката и пачка пликкове.

— Мики, и все пак. Всичките тези учебници за врачки ли, как да ги нарека, се продават свободно. Виждал съм някои от тях по книжарниците. Клиентите не намаляват ли от това? Не се ли оправят сами с тяхна помощ?

— Медицински учебници и фармакопая също се продават, господинчо. Но от това лекарите не са изчезнали. Водопроводчиците и дърводелците — също. А резервни части, съвети и курсове — колкото щеш. Тук хората вярват на етикета. Щом на визитката ми пише „ясновидец“, значи съм ясновидец. Точка. Мога да си поръчам и с инженер, но кой ще ме назначи! Хайде, стига за днес. Пфу, цял ден меля глупости. Време ми е да си лягам. Фестивалът продължава и утре. Вечерта има коктейл. Ако само знаеш как не ми се ходи. Но там е място за професионални контакти и трябва да ме видят. Това са правилата на играта. Ела да ти покажа стаята за гости. Ще се видим на закуска! Лека нощ и не ме сънувай като двадесетгодишната Мики от плажа на Рударци. Пречи на съня и е вредно за сърцето.

— Не се безпокой. Отдавна съм станал голям реалист.

Настаних се в уютната, но чужда стая. Да ме пита човек защо останах? Хотелът ми е запазен и платен с командировъчните. По дяволите! Мики забрави да ми покаже тоалетната. Ще е проява на много лош тон, ако по погрешка попадна в спалнята на Маржи. Характерът също се предава по наследство и тогава ще имам бърза нужда от анкерпласт. Нямах как. Трябваше да облека нещо и да побързам да питам.

— Какво има? Кой е там? — прозвуча дрезгаво разбудената Мики в отговор на плахото ми почукване.

— Кой е тааам ли?! Една ясновидка да пита това?!?! При това в собствената си къща. О-о-о! Добре, че не съм ти клиент. Карай, дискретен съм като гроб. Нужнико, нужнико диря! Да не е у дворо ма, Айше?

— Цъ, цъ! В коридоро до куфнята!

Златно правило е това. Не златно, ами платинено. Да те събудят от първия ти сън, а ти да можеш да приемеш веднага всичко на леко, на шега. Така е, ама трябва и да го можеш!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.